

Socialistisk Arbejderavis

- kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 364 15. marts, 2018] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

STØT DE OFFENTLIGT ANSATTE

OK18: FOR EN AKTIV STORSTREJKE

STORMØDE
for tillidsrepræsentanter
fra København, Frederiksberg og omegnskommuner

20. marts fra 14:00 - 16:00
i Nørrebrohallen, Nørrebrogade 208, 2200 København

KØBENHAVN
for
VELFÆRD

Udover stormødet i København den 20. marts, er der indkaldt til stormøde den 22. marts i Fredericia.

Se mere på side 2-3 og 16.

FN-DAGEN MOD RACISME

Det er global aktionsdag mod racisme den 17. marts. Der bliver demonstrationer mv. i København, Aarhus og Odense, Silkeborg og Aalborg. Som opfølgning blive der holdt et landsdækkende møde for antiracister og flygtningevenner i Odense lørdag den 5. maj.

Se mere på side 6-7.

TEMA:

1968

1968-1975 var ikke først og fremmest et ungdomsoprør, selv om det også var det, men en massiv kapitalisme- og imperialismekritik.

Følg med i Socialistisk Arbejderavis' temaserie om 1968 i de kommende udgaver.

Se mere på side 10-11

Hygge-hykleri

Af Anna Wolf

Det samme byråd, som tilbage i 2016-17 førte en storladet krig på danskhedens og demokratiets vegne mod kvindesvømning i Gjellerup mener tilsyneladende, at visse andre former for kønsopdelte fritidsaktiviteter er så danske, som de kan være.

Ifølge en artikel fra DR den 27. februar, bevilger Aarhus Byråd 35 millioner til "mere sjæl og hygge" på ældreområdet. En af de herlige succeshistorier fra denne prioritering er det såkaldte herreværelse

på Plejehjemmet Skelager, hvor rigtige mænd™ endelig kan mødes om rigtige mandeaktiviteter™ som dart, øl og fodbold "uden at blive afbrudt hele tiden" – af kvinder, forstås.

Sexistiske stereotyper om knevrende høns og mandehørm til side, må man konstatere en tankevækkende, racistisk logik. Lighedstegn sættes rask væk mellem mænd, hygge, øl og socialt netværk, mens svømmende kvinder var farligt, radikaliserende og et helt uacceptabelt knæfald for "udanske" skikke...

Soldater i gaderne?

Justitsministeriet med justitsminister Søren Pape Poulsen i spidsen lavede et (man fristes til at sige støvletrampende) stunt onsdag den 28. februar.

Af Anna Wolf

Midt i stormen udløst af regeringens ghetto-udspil listede man et nyt regelsæt igennem for det allerede øgede samarbejde mellem politiet og forsvaret i Danmark. Hærens folk skal nu kunne foretage anholdelser og ransagninger.

Ligesom selve udspillet er "pakket ind" i regeringens store frontalangreb på fattige, muslimer og offentligt ansatte, er den egentlige nyhed i justitsministeriets officielle artikel pakket ind i en betoning af proformaaspektet ved udspillet og "terrortruslen" (som nævnes tre gange i den korte artikel). En glidebane er lagt.

Strejkende lærere i staten West Virginia inspirer andre

Det kom bag på politikere og arbejdsgivere, da tusindvis af lærere i staten West Virginia den 22. februar valgte at strejke for højere løn og bedre sundhedsforhold.

Af Tyler Barton og Lori Boegershausen

Og de havde slet ikke regnet med, at strejken ville fortsætte i over to uger og brede sig til hele staten.

Strejken var forventet at vare i to dage, men lærerne valgte at fortsætte deres aktion også efter, at deres to fagforeninger havde forsøgt at indgå et forlig med arbejdsgiverne.

Strejken har hovedsageligt været organiseret af almindelige lærere, og statens rige traditioner med militante arbejdskampe har inspireret lærerne. West Virginia har set nogle af de hårdeste kampe i den amerikanske arbejds historie, herunder 1921-slaget ved Blair

Mountain, hvor 10.000 minearbejdere kæmpede for retten til at organisere sig i en fagforening og strejken i Appalachia i 1989-90, hvor minearbejdere organiserede aktioner og civil ulydighed mod opsigelse af deres sundhedsforsikring.

Fra starten har det været tydeligt, at denne konflikt ikke kun handler om løn. Det vigtigste for lærerne har været at værne om den sundhedsforsikring, som offentligt ansatte har.

Carol Broskers, som underviser i Monongalia County, siger at strejken er et symptom på et meget dybereliggende problem:

"Vi har tilladt de store energiselskaber at komme og rage til sig, og se hvor fattige vi stadig er. Det er ikke i orden, og det må vi gøre noget ved. Så ja, denne strejke handler ikke kun om løn – den handler om en bevægelse, som kan gøre en forskel i vores område."

Lærerne i West Virginia har inspireret lærerne i Oklahoma, som overvejer at strejke, samtidig med at arbejdere i telekommunikationsindustrien både i West Virginia og staten Virginia også strejker.

Shannon Fink, som er leder af Communication Workers of America (CWA) Local 2009 i Huntington, ser potentialet for konkret solidaritet mellem lærerne og CWA medlemmerne.

"Solidariteten blandt os og blandt lærerne har en reel indflydelse på regeringer og alle statsansatte, siger Fink, "Det har virkelig været med til at rykke".

Artiklen er oversat og forkortet fra Socialist Worker.

"Vores arbejde er meget mere værd!"

Som optakt til overenskomstforhandlingerne har der flere gange været indkaldt til mindre demonstrationer ved både KL og Moderniseringsstyrelsens kontorer.

Af Jesper Juul Mikkelsen og Sigurd Sejer Skov

Om eftermiddagen torsdag d. 22. februar var over 500 lærere, sygeplejersker, SOSU'ere, HK'ere, 3F'ere og pædagoger samlet for at markere, at man støttede sine forhandlere og samtidig for at understrege, at solidaritetspagten mellem de ansatte i stat, regioner og kommuner var både levende og intakt.

Demonstrationen startede med sang: "Mere i løn, løn meget mer i løn! Vores arbejde er meget mere værd".

Talerne understregede den følelse, vi alle stod med: vi er meget stærkere, når vi står sammen. Og det blev understreget, at krisen er slut; vi stiller rimelige krav, når vi efter flere dårlige overenskomster endelig kræver real-lønsfremgang.

Når regeringen siger, der ikke er råd, så husk på alle deres skattelettelser og deres nye kampfly. Hvis der er råd til det - så er der også råd til os!

Demonstrationen sluttede med en stor tak fra lærernes generalforsamling i København, leveret af formand Jan Trojaborg. Han sagde: "Jeg vil godt sige til alle jer, der er samlet her, en meget stor tak fra alle lærerne i Danmark, fordi i har støttet op om vores kamp for at få en arbejdstidsaftale. I har udvist en meget flot solidaritet, som betyder, at vores krav stadig er på dagsordenen!"

"Vi vil have mere i løn!"

Den 26. februar havde fagforeninger i København igeb indkaldt til demonstration foran Moderniseringsstyrelsen, som er den institution, der forhandler arbejdsvilkårene for de statsligt ansatte i Danmark.

I forbindelse med at forhandlingerne trak ud, blev udsigten til en offentlig storkonflikt mere og mere reel. Omkring 400 mennesker deltog i demonstrationen, som primært bestod af fagligt organiserede. Under demonstrationen blev der sunget sange som: "Når jeg ser et rødt flag smælde" samt en OK-sang med linjerne:

"Vores arbejde er meget mere værd" og "Vi gi'r ikke op før vi får mer' i løn".

Kræver 6 milliarder mere til den offentlige sektor

Den 7. marts havde København for Velfærd indkaldt til demonstration med kravet om 6 milliarder kr. mere til den kommunale velfærd.

Af Sigurd Sejer Skov

Omtrent 1000 mennesker mødte op til demonstrationen foran KL's hovedkvarter i sne-storm for at demonstrere mod de kommunale nedskæringer, der plager almindelige mennesker i landets kommuner.

Demonstrationens deltagere havde udover de røde fagforeningsflag medbragt hjemmelavede skilte, hvor det generelle budskab var nej til nedskæringer og ja til flere penge til det offentlige.

Demonstrationen var præget af et ungdommeligt fremmøde, nok fordi mange unge virkelig mærker både nedskæringerne og den kom-

mende konflikt helt tæt på kroppen.

Uundgåeligt fyldte OK18 til demonstrationen, fordi Ziegler har varslet massefyringer, hvis fagbevægelsen gennemtrumfer sine krav. Noget som netop ikke behøver ske, hvis politikerne ville prioritere den offentlige sektor højere frem for skattelettelser.

Talerne havde klare budskaber om sammenhold og solidaritet, anti-racisme og feminisme i forbindelse med kvindernes internationale kampdag den 8. marts.

Næste demonstration finder sted den 22. marts foran økonomi- og indenrigsministeriet i protest mod Løkkes udligningsreform, som, i stedet for at tildele den offentlige sektor flere hårdt tiltrængte finanser, vil fjerne pengene fra København og fordele dem i provinsen.

Vi vil ikke have en omfordeling af velfærden, vi vil have mere velfærd til alle!

Det mener vi

OK18: Historisk konflikt giver historiske muligheder

Forhandlingslederen for staten, innovationsminister Sophie Løhde, har med varslingen af en omfattende lockout taget et skridt mere mod en direkte konfrontation mellem de offentlige ansatte og staten. Varslingen kom den 7. marts, og blev prompte fulgt op med lockoutvarsel fra kommunerne og regionerne.

Fra strejkevarsel til lockoutvarsel

Sophie Løhde forklarede lockoutvarslet som et svar på de offentlige ansattes strejkevarsel, der vil sende 10 % af de ansatte i strejke og klagede over, at det vil berøre langt mere end 10% af staten.

Selvfølgelig er de strejkeudtagne offentlige arbejdspladser nøje udvalgt for at have en langt mere omfattende indvirkning på samfundsøkonomien, f.eks. vil en strejke i kødkontrollen gå ud over Danish Crowns eksport af svinekød.

Det er jo meningen, at en strejke skal have konsekvenser for samfundet. Dermed viser vi - arbejderklassen - at det er os der får samfundet til at køre rundt.

Truslen om en næsten total lockout af den offentlige sektor er ganske historisk, og det virker som et desperat modsvar, fra en svag regering, på den solidaritetspagt, der har været imellem de 80 offentlige fagforeninger, som statens forhandlere indtil videre ikke har formået at bryde.

Nok er nok

Det historiske sammenhold i fagtoppen kommer ikke af sig selv, men skal nok forstås som reaktion på især OK13, hvor lærerne blev kørt over af staten uden en reel forhandling.

Hvis fagtoppen ikke kan få lov til at have reelle forhandlinger med staten, men skal tage imod endnu et nedskæringsdiktat fra Moderniseringsstyrelsen, vil det svække opbakningen til den højt besungne "danske model" og dermed deres position.

Fra neden presses fagtoppen samtidig af flere udbændte og utilfredse offentlige ansatte, der i årtier kun har oplevet "effektiviseringer" som har betydet at de skulle sige farvel til kolleger og løbe hurtigere. De offentligt ansatte har haft en meget ringe lønudvikling imens den rigeste ene procent har skovlet milliarder til sig.

En svag regering

Det virker som om, at regeringen med lockoutvarslet puster sig endnu mere op og udvider deres klassekamp for oven på endnu en front efter de i starten af marts, erklærede krig imod imaginære sharia-zoner med deres ghettopakke, der rammer de fattigste boligområder og lader lejernes opsparing finansiære pakken med ca. 7 mia. kroner.

Men denne svage VLAK regering, der har været ved at vælte adskillige gange, har måske struktet sig over for meget i denne omgang. En offensiv, aktivistisk og kampparat bevægelse vil kunne give regeringen et meget smertefuldt- og måske altødelæggende nederlag.

Organisér dig og drag flere ind i kampen

Det kræver dog, at os på guldplan organiserer os med vores kollegaer i aktioner og protester, der formår at række ud på tværs af faglige skel. Lokale netværk mellem forskellige grupper af offentlige ansatte er ved at danne sig nu, før en eventuel lockout. Vi skal organisere os og modgå den pessimisme, der unægteligt har fulgt arbejderklassen siden OK13 og bruge vreden og frustrationen over staten til at radikalisere protesterne og drage flere ind.

Det er vigtigt at flere går med i kampen for en ordentlig velfærd og lønudvikling. Dels for at presse regeringen og staten før og under en lockout, og dels for at have et handlingsfællesskab i tilfælde af at der kommer et lovindgreb der favoriserer arbejdsgivernes krav i kommune, region og stat.

Ved et regeringsindgreb er det usikkert om fagtoppens solidaritetspagt vil stå ved magt, når nogle af faggruppernes krav ikke bliver mødt. Det er også usikkert om Socialdemokratiet og DF vil stå på samme side som deres kernevælgere.

Påskestrejken 1985

Netop derfor skal bevægelsen blive stærk nok til at de faglige ledere og S og DF ikke tør andet end at gå imod et sådan indgreb. Vi bør altså rejse en debat om hvorvidt et, på papiret, lovligt regeringsindgreb, der vil svække de offentlige arbejderes løn og arbejdsvilkår, skal respekteres.

Under påskestrejkerne i 1985 rejste hundredtusindevis af arbejdere sig i protest mod et regeringsindgreb og den bevægelse gav os lavere arbejdstid. Der er nu en historisk mulighed for noget lignende.

Derfor virker offentlige strejker

Det er tid til én gang for alle at begrave myten om offentlige strejkers manglende effekt.

Af Lars Henrik Carlsson

Det hævdes strejkerne ikke virker, fordi den offentlige arbejdsgiver sparer de ansattes løn. Men så skulle regering og arbejdsgivere ønske omfattende strejke-aktivitet i den offentlige sektor. Også regeringsindgreb i offentlige arbejdskampe bliver uforståelige, hvis disse konflikter ikke netop gør ondt på regering og arbejdsgivere. I stedet er de offentligt ansattes arbejde essentielt for den danske og andre avancerede kapitalistiske økonomiers reproduktion.

Værdiskabelsen på det private arbejdsmarked kræver, at arbejderne sikres uddannelse, pasning af børn og ældre, behandling ved sygdom og eksistensen af velfungerende infrastruktur. Og ingen regering (og mindst af alle en svag af slagsen som Løkke, der vakler fra finanslov til finanslov) kan i længden overleve hel eller delvis lammelse af statsapparatet og dermed sin evne til at regere. De seneste offentlige overenskomst-strejker i 2008 gav markant større lønstigninger end normalt (mellem 12,8 % og 14,1 %). Og selv et regeringsindgreb er på ingen måde ensbetydende med nederlag.

Magt bag ordene

Indgrebet i storkonflikten 1956 førte tværtimod til massedemonstrationer og efterfølgende folkepension for alle borgere over 67 år. Og under påskestrejkerne 1985 betød indgrebet opblussende strejke-aktivitet og senere 37 timers-arbejdsugen. I forhold til konflikten i 2008 og lærerlockouten i 2013 står fagbevægelsen som følge af den såkaldte "musketér-ed" nu langt mere samlet – og dermed stærkere. Og alene truslen om konflikt kan føre til større indrømmelser fra regering og arbejdsgivere end ellers.

Men truslen må være reel for at virke, hvilket den

ikke er, hvis der sjældent strejkes og dermed sættes magt bag ordene. Både private og offentlige strejker har historisk set været afgørende for tilkæmpelsen af den velfærd og levestandard, som trods alt findes i det moderne kapitalistiske samfund. Men strejkerne måske vigtigste funktion er bevidstgørelse. I lyntempo lærer mange af de kæmpende politisk set mere end under adskillige års "normal" udvikling. F.eks. nødvendigheden af kamp, sammenhold, tro på egne organisationsevner og mistillid til arbejdsgiverne, de borgerlige medier, politiet, det fagretslige system – og fagbevægelsens top.

Fælles fjende, fælles kamp

Fagtoppen spiller nemlig en modsætningsfyldt rolle. Den er styret af egne interesser, som dels er at forsvare fagforeningerne mod angreb fra f.eks. regering og arbejdsgivere, som underminerer dens egen privilegerede livsstil. Og dels at inddæmme de menige medlemmers selvstændige aktivitet, f.eks. strejker, den ikke kontrollerer, og som derfor kan overflødiggøre dens eksistensgrundlag som forhandlingspartner med arbejdsgiverne. Deraf det skrigende behov for at opbygge et alternativt fagligt lederskab. F.eks. et netværk af tillidsfolk og faglige klubber, som kan udfordre fagbureaukratiet. Under påskestrejkerne 1985 viste den daværende Tillidsmandsringen potentialet for dette.

Chefen i den offentlige sektor er i sidste ende regeringen. Det kan betyde hurtigere politisk generalisering fra de strejkende (fra vrede mod ledelsen på den lokale arbejdsplads til vrede mod systemet). Netop selve det kapitalistiske systems perverse profit-logik skaber den evige strøm af brutale angreb på arbejdsforhold, lønninger og velfærd, selvom samfundets samlede rigdom aldrig har været større. Denne fælles fjende for både offentlige og private arbejdere, arbejdsløse, pensionister og studerende bør mødes med fælles kamp.

Interview

Stress og frustrationer skal gøres til et **kollektivt** problem

Foto: Klaus B. Jensen, Demonstration mod milliardnedskæringer på uddannelse, arrangeret af Uddannelsesalliancen den 5. oktober 2017 på Nytorv i København

I vores serie af interviews med faglige aktive i Danmark er vi nået til elev- og studenterbevægelsen.

Af Charlie Lywood

Socialistisk Arbejderavis har talt med Jens Philip Yazdani, formand for Danske Gymnasieelevers Sammenslutning og Niklas Zenius Jespersen, netop genvalgt som formand for HUMrådet på Københavns Universitet (KU).

SAA: Hvad ser I som de vigtigste spørgsmål lige nu i studenterbevægelsen?

Jens Philip: Jeg tror, at det vigtigste lige nu er, at vi over årene har set en gennemgribende "økonomisering" af uddannelserne. Det, vi snakker om som "uddannelsespolitik", er i virkeligheden en økonomisk politik dikteret af Finansministeriet. Man laver milliardbesparelser hvert år gennem den såkaldte 2 % omprioriteringssats, hvor man skal effektivisere for 2 %.

Fra 2016, hvor det startede, og til 2021, skal man have sparet i alt 12 % på uddannelserne. Det forringer kvaliteten af uddannelserne rigtig meget.

Niklas: Konsekvenserne af denne besparelspolitik er ret katastrofale. En masse uddannelser på KU er blevet lukket. Holdstørrelser er nogen steder blevet fordoblet. Emner og fag, som man kan vælge inden for de enkelte uddannelser, er stærkt reduceret, nogle steder næsten halveret.

Socialt skævt

Niklas: Det har enorm betydning for muligheden for gruppearbejde og kritisk studie - men specielt for dem, som ikke er så gode til selvstudie. Hjælp til studerende, som kommer fra ikke-akademikerhjem, er også blevet kraftigt reduceret.

Før i tiden foregik meget af vejledningen i selve undervisningen, da underviseren havde tid og overskud til at forklare begreber, og hvordan man bygger gode læsevæner op. Derudover var der vejledning, som også er blevet kraftigt reduceret.

På historie havde underviseren før i tiden 18 studerende på et hold, nu er det almindeligt at have 40. Uden at de har fået mere undervisningstid.

Ensomhed

Niklas: Disse ting er medvirkende til, at der er helt enorme stress-rater. Studielivsundersøgelser viser, at på KU lider ca. halvdelen af de studerende af stress uden for eksamensperioder, på Århus Universitet er det 20 %. Ensomhed er også ekstremt udbredt.

Det er både en konsekvens af karakterkravene for overhovedet at komme ind, og af pisk-reformer som fremdriftsreformen, men også af, at undervisningsfrekvensen er reduceret. Der er nu længere mellem undervisning og de sociale miljøer, som kan afbøde ensomheden og stress-følelsen.

Jens Philip: De ting du tegner op, de går også igen på gymnasieområdet. Besparel-

ser rammer den gruppe af elever hårdest, som har de ringeste forudsætninger hjemmefra. Lektiehjælp er for eksempel blevet skåret meget i, lige såvel som to-lærer ordningen. Alle de ting, som skal hjælpe de elever, som har det sværest, bliver beskåret.

Dertil kommer de nedskæringer, der siden 2016 har været skyld i, at lærernes forberedelsestid er svunden, og at de derfor ikke kan tilpasse undervisningen den enkelte klasses og elevs behov. Det gør at det både er svært at udfordre de dygtige elever, men endnu værre, at man ikke kan give den ekstra hjælp til de elever, som har brug for det. Det bliver til standardiserede forløb, som rettes mod gennemsnits-elever.

Stress og karakterræs

Niklas: Stress på universiteterne er klart det største problem vi har lige nu. Det er et diskussionsemne. Man taler om det på forskellige måder. En måde er at sige, at der er et kæmpe karakter-pres. Folk er usikre på, om de kan få et arbejde bagefter.

Stressniveauerne er højest på bachelorstudier, specielt der, hvor der er mange studerende, som er blevet hastet igennem på grund af fremdriftsreformen. Når folk har været der flere år aftager stressproblemet, men der har man så udskilt en hel del studerende, som dropper ud på grund af disse ting.

Jens Philip: Det er helt klart stressproblemer, der tales om på gymnasier. Og karakterræs. Der er kommet så meget fo-

kus på, at man skal præstere for at komme videre. Det fokus er med til at skabe meget mistrivsel.

Vi skal generalisere problemet

Jens Philip: En undersøgelse fra Århus Universitet sidste år viste, at halvdelen af andet-års gymnasieelever var lige så stressede som de 20 % mest stressede i resten af befolkningen. Det er helt vildt. Det viser netop, at det ikke kun er individer her, men at det er en generel problemstilling. Der bliver simpelthen lagt et for stort pres på ungdommen i dag.

Problem er, at hele stressproblematikken bliver individualiseret. Du får at vide, at det er dit ansvar. Det er dig, som skal have en bedre karakter, det er dig, som skal samle flere ECTS point - det er dig, der er noget galt med, hvis ikke du kan klare det.

Vi som unge skal være meget bedre til at generalisere problemet og tage skylden væk fra individet. At fortælle, at det er samfundets struktur, som gør, at det er hårdt at være ung i dag.

Du er ikke alene

SAA: Hvad kan organisationer som DGS og HUMrådet gøre over for dette?

Jens Philip: Vi laver kampagner, som sparker opad og peger nedad for at skubbe til modstand. Vi stiller krav til Christiansborg om bedre forhold for gymnasieelever og lempelser af karaktersystemet. Men vi forsøger også at skabe en diskussion ude

blandt eleverne.

Psykisk trivsel er noget, som er i spil lige nu. Vi skal have besluttet en kampagne til starten af næste skoleår i retning af "Du er ikke alene". Netop for at understrege over for eleverne, at det ikke er noget, man står alene med, men at det er et fælles anliggende. Vi har også været med i Stressalliancen, som en del af fagbevægelsen har smidt penge i, i erkendelsen af at det er noget, som er en meget bredere problemstilling end kun på gymnasier.

Niklas: På universiteterne har der været en meget konkret bevægelse mod fremdriftsreformen. Vi havde kæmpe protester mod den. 10.000 studerende deltog i demonstrationer, nogle af de største i Danmarks historie.

Der var en lang række blokader og besættelser. Siden har der været en del protester mod det, som kommer fra staten, der presser folk. På den måde er der en udbredt enighed om at gå imod tiltag, som presser folk yderligere. Men problemet er der stadigvæk. Vi kan godt gå ud og sige til folk, at de ikke skal hænge sig i deres karakter, men hvis de er usikre på, hvad det betyder for deres fremtid, så er vi lige vidt. Ting bliver ændret hele tiden, så man ved ikke hvor man står, eller hvad morgendagen bringer.

Udover de fælles problemer med stress på gymnasier, så har universitetsstuderende et andet problem, og det er ensomheden.

Undersøgelser viser, at der er en stærk sammenhæng mellem hvor meget undervisning man har og så stressniveauet. Des lavere antal undervisningstimer, jo højere er stressproblemerne. Vi har i HUMrådet for nogle år siden kæmpet igennem blokader og besættelser for, at der skal være mindst 12 timers undervisning pr. uge på bacheloren og otte timer på kandidaten, hvor det før på nogle studier var normalt med 4 timer om ugen.

Men selv med 12 timer om ugen er der stadig meget tid for de studerende, hvor de er overladt til sig selv.

Frustrationer

SAA: *Hvordan er aktivitetsniveauet nu i studenterbevægelsen?*

Niklas: På universiteterne har de været faldende i en periode. Det har blandt andet noget at gøre med stress. Folk er meget presede. Men også efter mange års nedskæringer er folk desillusionerede. De fleste synes, det er godt, der er studenterorganisationer til at repræsentere sig, men de ser ikke selv, at aktioner kan betale sig.

Det, der er sket de sidste par år er, at frustrationer springer i luften en gang imellem, for så hurtigt at dø ud igen. Hvis ikke man hurtigt opnår det, man går i aktion for, så falder mange fra.

Jens Philip: Det synes jeg er meget rigtigt. Stress er en rigtig væsentlig faktor. På gymnasier har man simpelthen ikke tid til at engagere sig. Du skal også lave alle dine afleveringer, passe alle dine timer, så du ikke får fravær og samle 12-taller for at få adgang din drømmeuddannelse.

Der er selvfølgelig nogle, som alligevel har tid og overskud til at engagere sig, men så bliver der en skævhed i, hvem det er. Tit er det dem, som har nemt ved at skrive denne biologirapport, som melder sig.

Desillusion spiller også en rolle, selv om vi trods alt var 10.000 på landsplan til demonstrationerne i efteråret. Men for to år siden var vi 40.000. Det handler lidt om regeringens taktik. Før gik de frontalt til angreb, nu er det gennem "salami-metoden" med at tage 2 % hvert år. Det bliver ligesom normaliseret og ikke synligt. Det er sværere at mobilisere mod grønthøster-metoden end nogle synlige angreb mod SU, for eksempel. Men det er trods alt solidt, at 10.000 kan gennemskue, hvad der sker og protesterer.

Derudover kan man godt tale om, at de

spontane protester i nogen grad er blevet opsuget af det "institutionaliserede demokrati" gennem elevrådene på alle gymnasier, hvor man mødes med ledelsen og snakker om problemerne. Det er også med til at lægge en dæmper på oprør. Men jeg synes alligevel, at vi i elevbevægelsen er blevet gode til at balancere mellem at deltage i alle mulig råd og fora i ministerierne, men også at nedlægge undervisning på alle skoler, hvis det er nødvendigt.

Indflydelse forsvinder

Niklas: Desværre ser vi på universitetsområdet, at vores indflydelse forsvinder. Før Foghs første regering i begyndelsen af 00'erne havde vi et meget udbredt demokrati på universiteterne. Det blev hurtigt reduceret gennem den første universitetslov. Nu står studienævne for fald, går der rygter om.

Derudover er indflydelse hos dem, som bruger universiteterne, forsvundet gennem de økonomiske modeller, man har indført - hvor, hvis du ikke gør dit og dat som dikteret af ministeriet, så forsvinder pengene. Igen her har man brugt salami-metoden med meget tykke skiver.

Jeg tænker, at vi, som er aktive i bevægelsen, skal til at tænke lidt anderledes. Protester kommer spontant og der er tit nye folk involveret. Vi har måske været for langsomme til at gribe bolden, mens sindene er i kog og gå med i en aktion med det samme og ikke vente, til det hele er timet og tilrettelagt.

Hvis vi ikke reagerer lidt hurtigere, så forsvinder folk igen, fordi det tager for lang tid.

Jens Philip: En anden problemstilling på gymnasierne er, at efter kommunalreformen i 2006, hvor amterne blev nedlagt, blev landets gymnasier lagt under staten. Det betyder, at for at få indflydelse på de store beslutninger skal du slås, ikke bare mod din egen rektor og ledelsen, men mod Undervisningsministeriet og i sidste instans mod Finansministeriet, hvor pengene kommer fra.

Det er for mange en uoverskuelig opgave. Alligevel har der i årets løb været mange spontane protester mod nedskæringer på det enkelte gymnasium, som offentligheden ikke hører om. Der er faktisk en hel del aktivitet. Sidste år på mit eget gymnasium i Århus, hvor jeg var elevrådsformand, var vi i kamp mod rektorens holdning til bederum.

Vi lavede mange ret vilde ting. Blandt andet 250 elever, der udvandrede fra et dialogmøde med rektoren. Men det var et lokalt spørgsmål, som vi kunne kæmpe om lokalt. Modsat nedskæringer, som er fælles for alle og skal bekæmpes fælles. For mange er det en alt for svær kamp-arena. Det er svært at se, at man kan vinde.

1968

SAA: *Det er 50 år siden, at studenter i 1968 satte spørgsmålstegn ved og krav til samfundet. Ser I for jer, at studenterne i dag kan være samfundsforandrende?*

Niklas: Man kan sige, at kampen for at bevare små sprog som uddannelse også er en kamp for at bevare ideen om, at uddannelser skal være til for, hvad folk ønsker at lære og ikke for, hvilket job de skal have bagefter. Man protesterer også mod en finansieringsmodel, som går på at kanalisere penge til de uddannelser, hvor der er flest chancer for, at folk kommer i arbejde bagefter.

Grundideen er, at vi ikke uddanner os bare for at få job i det private erhvervsliv, men for at bidrage til viden i samfundet og være til gavn for alle mennesker. Uddannelser skal ikke styres af kortsigtede, økonomiske profitinteresser, men være meget mere alment gavnlige for samfundet, og hvad den enkelte har lyst til at studere. I det lys er det samfundsforandrende.

Jens Philip: Det er jeg enig i. Vi i DGS beskæftiger os ikke med ting som ligger

udover gymnasiale studier. Men man kan ikke adskille dette spørgsmål fra, hvordan samfundet er indrettet. Når vi er imod uddannelsesloftet, handler det ikke kun om, at der skal være plads til, at den enkelte kan vælge om i uddannelse, men at der generelt i samfundet skal være frihed til at skifte kurs. Altså at der er en sammenhæng mellem uddannelsespolitik, og hvordan samfundet fungerer i øvrigt.

Kampen mod nyliberalisme

SAA: *Hvilken plads synes I, elev- og studenterbevægelsen skal have i modstanden mod den nyliberalistiske økonomiske politik, der føres?*

Niklas: Vi var med i Uddannelsesalliancen, som var rimeligt bred, men udelukkende handlede om effekten af nyliberalisme på uddannelsesområdet. Der har derimod været skiftende holdning til, hvordan man skulle forholde sig til bredere politiske spørgsmål.

Studenterrådet på KU var dog en del af Velfærdsalliancen, men til gengæld var der et flertal, som ikke ville deltage i Danmark for Velfærd, som efterfulgte Velfærdsalliancen. HUMrådet gjorde dog.

Studenterrådet har også deltaget i kampen for billige boliger i København - manglen på dem rammer specielt studerende hårdt. Man har også været ude at sige, at vi hjertens gerne så flere flygtninge optaget på universitet. HUMrådet har også markeret sig imod diskrimination af religiøse mindretal i forbindelse med, at man vil forbyde bederum.

"Bus-børn"

SAA: *I dag bliver ikke-vestlige mennesker underlagt en veritabel hetz. Hvordan giver det sig udtryk på jeres område?*

Jens Philip: Vi har en undervisningsminister, der gør det til et problem, at vi har en gruppe muslimske elever. De har lavet en meget underlødige bestillingsrapport, som forsøger at koble alskens dårlighed med muslimske elever. Social (religiøs kontrol), kvindehad, antidemokratiske holdninger og alt muligt forsøgte de at koble til muslimske elever på en ulækker måde. Vi var som elevbevægelse ude at sige, at vi ikke ville medvirke til at udstille denne gruppe elever.

Derudover ville man i det såkaldte "ghettoutdannelses" fordele elever med ikke-vestlig baggrund. Det er også ulækkert. Først får du at vide, at hvis du kommer fra et bestemt boligområde, så skal du uddanne dig. Når du så gør det, får du fortalt, at her er der for mange af din slags, du skal et andet sted hen. Hvad er det for noget?

I Århus bliver du til et "bus-barn", hvis du ikke er god nok til dansk i 0. klasse. Det kalder man disse børn, da der kommer en bus og henter dig til et andet sted, hvor du formentlig skal lære dansk, men hvor du er stigmatiseret som "bus-barn". Så er du udenfor.

Når du så kommer i gymnasiealderen som "bus-barn", så vælger du et gymnasium, hvor du ved, du bliver accepteret, for eksempel hvis du går med tørklæde. Men så får du at vide, at der er for mange af "din slags", og så må du fordeles et andet sted. Det betyder i virkeligheden, at folk, som er vokset op i et "ghetto"-område, har færre valgmuligheder end et ungt menneske fra Risskov.

Niklas: Det er ikke helt det samme på universiteterne. Vi har selvfølgelig haft Marie Krarup, der påstod at der var for mange bederum, indtil hun fandt ud af, at det mest var de kristne studerende, der brugte det.

Så mente hun, at hun vil lave sin egen undersøgelse af "problemet". I virkelighedens verden er der flere præster, der har kontor på KU, men ingen imamer. Bederum er heller ikke bederum, de er stille-rum inden, man farer videre til det næste.

Jens Philip Yazdani startede sit engagement som elevrådsformand på Langkær Gymnasium & HF og har sidenhen fortsat det i DGS, hvor han tiltrådte som formand d. 1. juli 2017. I året inden da. I forbindelse med sin nye post udtalte han til Altinget, at et "overdrevent fokus på karakterer og fraværprocent, nedskæringer og ny gymnasierreform gør det sværere at være elev i de danske gymnasier".

Niklas er formand for HUMrådet. Rådet mødes op til ni gange om året for at dele viden om aktuelle studieforhold og uddannelsespolitiske tiltag og diskutere både generelle spørgsmål om uddannelsesforhold og særlige emner, der knytter sig til de studerende og deres uddannelser og studiemiljø.

International aktionsdag mod racisme 17. marts 2018

Løkke-regeringen er den foreløbige kullimation på mange års udlændingepolitik, som har gjort Danmark internationalt berygtet for statsracisme og islamofobi.

Af Landsledelsen i Internationale Socialister

Målet er hermetisk lukkede grænser. Flygtninge skal indespærres i lejre med dårligere leveforhold end i fængsler og udvises til livsfarlige områder. Arbejdsløse må forsøge at overleve på den særligt lave og diskriminerende integrationsydelse. Fattige boligområder stemples som "ghettoer" eller "parallelsamfund".

Dæmonisering

I det hele taget forsømmer regeringen og mediekoncernerne sjældent en chance for at dæmonisere etniske minoriteter - især muslimer. Forslag og retorik, som tidligere var forbeholdt den yderste højrefløj, er blevet politisk mainstream. Racismen er med andre ord blevet politisk korrekt på Christiansborg og i de store medier.

Denne hetz mod etniske minoriteter får vind i sejlene af kapitalismens krise, som bruges til angreb på velfærd, lønninger og arbejdsforhold. Racismen tilbyder her en simpel, men fejlagtig forklaring på reelle problemer såsom velfærdsnedskæringer, arbejdsløshed og boligmangel.

Del-og-hersk

Som utallige undersøgelser viser, ønsker flertallet af befolkningen velfærd frem for skattelettelse. Gennem skabelsen af

frygt og evindelige krav om stramninger af retspolitikken og på udlændingeområdet, forsøger den herskende klasse at få befolkningen til at acceptere ellers upopulære nedskæringer.

Dette er en bevidst del-og-hersk-strategi, hvor undertrykte grupper spilles ud mod hinanden, hvilket gør det lettere for et lille mindretal at bevare sine privilegier og fortsætte med at regere.

Her udgør muslimer og andre etniske minoriteter belejlige syndebukke for de nedskæringer, som den herskende klasse under alle omstændigheder ønsker at gennemføre for at øge sin profit. Det er også en del af forklaringen på, hvorfor de folkelige protester mod regeringens og arbejdsgivernes politik ikke er større.

Den globale højredrejning

Den øgede opbakning til højrepopulistiske og deciderede fascistiske partier og politikere er dog langt fra kun et dansk fænomen.

Eksempler er bl.a. Sverigedemokraterne i Sverige, AfD i Tyskland, Frihedspartiet i Østrig, Le Pen i Frankrig, Jobbik i Ungarn og Gyldent Daggrø i Grækenland. Det samme ses uden for Europa bl.a. med præsidenterne Trump og Duterte i USA og på Filippinerne og tilslutningen til Bolsonaros højreradikale kandidat i Brasilien. På EU-plan bygges et Fort Europa med stadig mere befæstede grænser, og resultatet er Middelhavets omdannelse til en massegrav for tusinder af druknede flygtninge.

Den racistiske og fascistiske trussel er global, fordi de betingelser, som har skabt den, også er globale. Nemlig den kapita-

listiske produktionsmåde, hvis profitjagt fører til angreb på den brede befolknings levestandard og får racistiske syndebukte teorier til at virke mere attraktive.

Disse angreb forklarer også den udbredte vrede mod de politiske og økonomiske eliter, som, hvis venstrefløjen ikke forbinder med den, kan antage en forvrænget form gennem støtte til nationalistiske kræfter.

Saml kræfterne for forandring fra neden

Samtidig med højredrejningen ser vi også fremgang for partier og politikere til venstre for de traditionelle socialdemokratiske partier. Sanders i USA, Corbyn i Storbritannien, Mélenchon i Frankrig, Podemos i Spanien, SYRIZA i Grækenland og herhjemme Alternativet og Enhedslisten.

Grundlæggende samfundsforandringer er altid kommet nedefra, ved at det store flertal af befolkningen organiserer sig og tager sagen i egen hånd.

Der er derfor brug for at opbygge en anti-racistisk og solidarisk massebevægelse. En bevægelse, som tager afsæt i humanistiske og socialistiske visioner. Her skal der både være plads til demokratisk debat om vejen frem og til at forpligte sig på fælles handling.

Der er brug for at samle kræfterne mellem de mange spredte grupper i en fælles paraply. Men der er også brug for at få tusinder af nye mennesker til at blive en aktiv del af kampen.

Og fordi racismen også næres af nedskæringer i velfærden, er det nødvendigt at inddrage fagbevægelsen og elev- og

studenterbevægelsen.

Velfærdsspørgsmålet må fremhæves på det antiracistiske område - og omvendt. Fordi racismen er international ligesom det system, den udspringer af er det også en global kamp.

Global aktionsdag 17. marts

Begge dele viser behovet for både flere organiserede anti-racister og flere organiserede socialister.

FN-dagen mod racisme og diskrimination og den globale aktionsdag mod racisme og fascisme 17. marts 2018 er en oplagt mulighed for at organisere sig lokalt, på landsplan og globalt.

Derfor opfordrer Internationale Socialister og Socialisters Ungdom alle til at gå med i mobiliseringen til den globale aktionsdag 17. marts 2018

Anti-racister og flygtningevenner samles i Odense den 5. maj

Racismefri By Odense for Mangfoldighed

Racistiske og fremmedfjendske politikere og medier har temmeligt let spil i øjeblikket. Dagligt overraskes man over nye umenneskelige, diskriminerende og ulighedsskabende angreb. De stopper ikke af sig selv. Vi må stoppe dem.

Af Lene Junker

Der er virkelig behov for at samle de mange forskellige netværk, foreninger, partier m.v. i et større fællesskab, hvor vi sætter fokus på det, vi er enige om og handler i fællesskab.

Lokal forankring

Det skal ske i hver by og lokalområde, sådan som det foregår i øjeblikket med forberedelserne til FN-dagen mod racisme - den globale aktionsdag 17. marts i København, Aarhus og Odense. I alle byer er det lykkedes at få mange med

til at støtte op om de initiativer, som Mangfoldige Stemmer mod Racisme i København, Aarhus for Mangfoldighed og Racismefri By - Odense for Mangfoldighed, har taget.

Landsdækkende netværk

Men det er også nødvendigt med landsdækkende kampanjer. Det kunne for eksempel være en fælles aktionsdag den 20. juni - FN's flygtningedag. Sidste år var der faktisk gadeaktioner til støtte for flygtninge i København, Odense, Aarhus, Thisted, Holstebro, Aalborg og Frederikshavn. I år kunne man sætte fokus på de såkaldte udrejsecentre, som mange flygtninge og deres børn sidder uhjælpeligt fast i.

Der har været flere forsøg på at lave lørdagsmøder, som samlede folk fra hele landet. Det går fint med at samle aktivister fra Jylland og Fyn. Derfor er næste møde er lagt i Odense og gør det lettere at samle folk fra hele landet.

Et landsdækkende netværk vil give vores protester og modstand større gennemslagskraft og betydning. Flere vil deltage, fordi det nytter noget. Og nogen af alle dem, som er usikre på hvad man skal gøre, vil stille sig positivt over for os.

En sådan bevægelse må involvere de bedste kræfter i fagbevægelsen og de solidariske kræfter i Socialdemokratiet. Den må også bygge på en grundlæggende solidaritet, der sikrer alle lige rettigheder og muligheder.

5. maj i Odense

Racismefri By - Odense for Mangfoldighed vil stå for mødet i Odense den 5. maj. Vi vil invitere til både deltagelse og samarbejde omkring mødet. Så hold øje med vores side:

www.facebook.com/mangfoldigodense/

Nationalisme svækker arbejderklassen

Af Nis Hejlskov

Nationalisme er en konstruktion

Nationer er ikke hugget i sten og har ændret sig gennem historien, selv i dag er grænserne mellem forskellige lande til diskussion (fx Ukraine-Rusland, Marokko-Vestsahara, Bolivia-Chile, Catalonien-Spanien). Derudover har dem, som forsvarer en bestemt nationalisme, svært ved at definere, hvem der kan og ikke kan inkluderes i nationen.

I Danmark ser vi tydeligt, hvordan de største partier (DF, S og V) har svært ved at forklare, hvornår man er dansk "nok", og hvad det vil sige at være dansk. Grunden til at det er svært, er, at der er meget større forskel i levemåden mellem rig og fattig inden for en nation end mellem klasser på tværs af landegrænser.

Som Jakob Nerup (Ø) viser i rapporten "Der er råd", er de rigeste 10% i Danmark blevet 90 mia. kroner rigere siden den økonomiske krise i 2008, imens vi andre almindelige lønarbejdere (lidt over 2 millioner mennesker) har haft en samlet lønfremgang på omkring 114 mia. kroner i samme periode. Vi lever altså under vidt forskellige

levestandarder og derfor er vores opfattelse af hvad der er "dansk" også meget forskellig.

Man bør derfor altid være kritisk, når politikere og erhvervsfolk taler om, at mådehold i lønstigninger er i "Danmarks interesse" i forhold til konkurrenceevnen med andre lande (den herskende classes ideer).

Vi har mere til fælles med arbejdere i vores nabolande, og andre steder i verden, end med danske kapitalister, der hiver et stadig større overskud hjem hvert år, og har placeret deres formuer i skattely rundt omkring i verden.

Nationalisme og kapitalisme hænger sammen

Den moderne nation - som vi kender den i dag - med ét folk, ét sprog, én stat og lige rettigheder til alle, er ikke særlig gammel. Det var med kapitalismen og den industrielle revolution at mange af de vestlige nationer, vi kender i dag, blev grundlagt.

Under og efter kolonitiden medførte kapitalismens globale spredning samtidig fremkomsten af nye nationer i Nord- og Sydamerika, Asien og Afrika. Kapitalismen var afgørende for opbygningen af nye na-

tionale identiteter i disse lande.

Modsat de liberales mantra om minimalstat har kapitalismen nemlig brug for staten for at kunne fungere. Staten kan udskrive penge, indkræve gæld og forebygge snyd og korruption. Samtidig sørger staten for infrastrukturen i samfundet, så varer og serviceydelser kan komme rundt uden for store problemer. Endelig er staten også altid klar til at beskytte kapitalinteresser med fysisk magt.

Dette kom fx til udtryk under Occupy Wall Street protesterne i USA i 2011, hvor kampklædt politi blev sat ind for at rydde fredelige demonstranter. Nationalstater går også i krig for at beskytte kapitalinteresser, som vi fx har set i Irak, Afghanistan, Libyen og senest Syrien. Dette er ikke i den internationale arbejderklassens interesse.

Undertrykker-stat og undertrykt stat

I forhold til nationalisme lavede Karl Marx (ift. det irske spørgsmål) en meget vigtig skelnen mellem nationalisme blandt arbejdere i en undertrykker-stat, som binder dem til deres magthavere og derfor kun er til skade for dem selv og nationalisme hos

arbejdere i en undertrykt stat, som kan føre til, at de gør oprør mod deres magthavere.

Som socialister støtter vi selvfølgelig alle undertrykte folk i deres kamp for national selvbestemmelse, som fx palæstinenserne, kurderne, Mapuche-folket i Chile osv.

Åbne grænser og international solidaritet

I vestlige lande, som Danmark, er nationalisme dog ikke i ligeså høj grad et spørgsmål om selvbestemmelse, men snarere et udtryk for fremmedhad og racisme. I Danmark er den nationalistiske tendens hos regeringen, DF og Socialdemokratiet med til at forføre danske arbejdere til at tro, at vi bør stå sammen på tværs af klasser imod indvandrere, særligt indvandrere fra ikke-vestlige lande.

Som socialister argumenterer vi imod denne politik og peger i stedet på nødvendigheden af at give asyl til alle, åbne grænserne og organisere arbejdere og arbejdsløse internationalt. Vi må udfordre den herskende classes idé om, at Danmark skal lukke sig om sig selv - Arbejderklassen har ingen grænser!

Stop regeringens udskamning af mennesker i "Ghettoområderne"

Løkke regeringens forslag, der skulle bekæmpe "ghettoer og parallelsamfund" bygger på ren fiktion. Men det er en farlig fiktion.

Af Jesper Juul Mikkelsen + Charlie Lywood

Hvis man bor i et område, som er blevet udråbt til "ghettoområde" eller "parallelsamfund", kan det være meget svært at genkende politikernes hadske billede af det område, som man bor og lever i. "Stenørkener uden forbindelse til omverden" "Sorte huller i landkortet" "Sharia områder" osv.

Ja, der er fattigdom i Danmark, og der er mange eksklusionsmekanismer både socialt, i skolen og på arbejdsmarkedet. Men politikernes hetz gør kun denne eksklusion dybere og den sociale ulighed værre.

"Politikerne beskriver en virkelighed, som simpelthen ikke findes", siger sociolog og forfatter Aydin Soei til TV2. "Kriminaliteten er faldende, og samtidig får flere af de unge mennesker en uddannelse. Så overordnet set går det altså fremad i de her områder".

Også derfor er antallet af såkaldte "ghettoområder" faldet fra 28 til 22, præcis pga. den faldende kriminalitet, specielt blandt unge mellem 15 og 18 år. Der er faktisk kun to af områderne som opfylder "kravet" til graden af kriminalitet. Så man fægter mod vindmøller.

Enøjet

Men det bider ikke på den enøjede regering. De vil have dobbelt straf for visse former af kriminalitet i de udsatte boligområder. "Det skal nok få de ressourcerstærke folk til at flytte ind" bemærkede formanden for boligforeningen i Mjølnerparken til DR4 København, lakonisk.

Hvis man ser på forskningen giver det ikke nogen mening at bruge begrebet "ghetto" i Danmark. Der findes ingen boligområder, som lever op til definitionen på en ghetto. De socialt udfordrede boligområder er ikke etnisk homogene, de er ikke selvstændige byenheder løstrevet fra resten af samfundet, og de har ikke en høj grad af selvstændig økonomi.

De mange mennesker, som bor i de såkaldte "ghettoer" har job uden for bydelen, ikke i en intern legal eller illegal økonomi. Ghetto-begrebet kan simpelthen ikke bruges som et videnskabeligt begreb i Danmark. Begrebet brandmærker og stigmatiserer alle, som bor der. Alle, som ved en lille smule om boligsocialt arbejde og hvordan man taler MED og ikke TIL folk mener, at ghetto terminologien er kontraproduktiv.

Økonomi- og Indenrigsministeriet har for nylig udgivet den rapport, der ligger til grund for regeringsudspillet om "ghettoer og parallelsamfund". Her mener man, at 28.000 familier af "ikke-vestlige" oprindelse lever i "parallel samfund". Man har overhovedet ikke undersøgt, om disse mennesker ønsker at være en del af det danske samfund. I stedet har man opregnet helt andre kriterier: Om man har et arbejde. Om man bor i et område

med mange af "ikke-vestlige" baggrund. Om om ens barn går i vuggestue, og lignende sociale kriterier. Men dette siger absolut intet om, om man lever isoleret fra det danske samfund.

"Parallelsamfund"

"Parallelsamfund" er et abstrakt begreb, som findes politisk, men ikke nødvendigvis ude i virkeligheden. Vi mangler at se Økonomi- og Indenrigsministeriet påvise en eller anden form for evidens for, at parallelsamfund findes. Det vil jo kræve, at man går ud og spørger folk, om deres holdninger. Men det har man ikke gjort, siger forskeren og lektor på Institut for Tværkulturelt og Regionale Studier på Københavns Universitet, Brian Arly Jacobsen til Videnskab.dk.

På denne fuldstændig vilkårlige og uvidenskabelige baggrund vil Løkke og DF lægge op til et drastisk angreb på almene rettigheder i disse områder. Det vil også ramme de 28.000 familier fra "ikke vestlige lande", selvom de ikke nødvendigvis bor i "ghettoområderne"

Retten til familiesammenføring, retten til at flytte til en anden kommune, tvungen vuggestue, loft over antallet af "tosprogede" børn i skoler og dagsinstitutioner, tvangsspredning af folk på overførselsindkomster, dobbelt straf for kriminalitet, politi "task forces" mv. Sikkert er det, at der ikke kommer flere kroner til reel opretning af de sociale uligheder.

Det er tydeligvis ikke et mål at tage de sociale problemer, som vitterligt eksisterer seriøst. Politikerne ønsker derimod at rette opmærksomheden mod noget (for dem) politisk ufarligt; nemlig "de andre" "de fremmede". De bidrager til en racistisk hetz, mens den sociale ulighed vokser. Samtidig gør de sociale problemer til folks egen skyld og eget valg. Sådan har man også dæmoniseret de arbejdsløse, de syge og folk på kontanthjælp.

Turen er nu kommet til at udskamme og jage 28.000 familier i Danmark. Som tidligere Venstre MF'er, Eyvind Vesselboe skrev i Politiken: "Der er rigtig mennesker som lever i regeringens "huller" i det danske samfund, og de har krav på de samme rettigheder som alle andre i landet".

"Danske værdier"?

Regeringen taler om "danske værdier" og "danske levemåder". Men befolkningen i Danmark er ikke en ensartet størrelse med ensartede værdier og levemåder. Der er myriader af forskellige måder at leve på i Danmark. Hjarn v. Zernichow Borberg har i sin banebrydende bog "Nydansk: Er nydanskere og danskere virkelig så forskellige" (2016) påvist, at der næsten ingen forskelle er mellem folks opfattelser af kvinder, rettigheder, demokrati, børn og opdragelse. Faktisk går flere indvandrere end danskere ind for lighed og frihed.

Mange af de boligområder som politikerne i dag kalder ghettoer, indeholder faktisk en kerne af solidarisk modstands-

kraft. Boligområder som Tingbjerg og Vollsrose er multietniske boligområder, hvor mennesker kender hinanden på kryds og tværs af etnisk baggrund, kultur og religion. I mange af områderne findes der stærke foreninger og ildsjæle, som er med til at gøre områderne trygge og med til at udvikle stærke fællesskaber. Hvis politikerne mener noget med integration, så er det at have et boligområde, hvor man kender hinanden, hvor man er trygge og hvor man har indflydelse på hvad der sker. Det er et nødvendigt grundlag for at blive en ligeværdig del af det multietniske Danmark.

Anna Piil Damm, der er professor i økonomi på Aarhus Universitet, henviser for eksempel til et svensk studie fra 2011, som viser, at hvis indvander- og flygtningebørn bor sammen med andre af samme nationalitet, som har en høj uddannelse, så klarer børnene sig bedre i skolen. Flygtninge og indvandrere bruger i høj grad netværk til at finde job. Endnu mere end etniske "danskere". Anna Piil Damms egen forskning viser, at 26 procent af flygtninge og indvandrere finder job gennem netværk. Det samme gælder 17 procent af "danskere".

Løsninger

Når politikerne råber op om fremmede kulturer, ghettoer, parallelsamfund osv. giver de et falsk billede af de virkelige problemer. For ja, det er da klart at der er voksende sociale problemer i dette land, som har været plaget af alt for mange år med nyliberalisme og nedskæringer. Men rigtige løsninger på sådanne problemer handler ikke om at hetze bestemte grupper og boligområder. Det handler derimod om omfordeling af ressourcerne og et helt andet syn på vores velfærd og samfund.

Nogle bud på virkelige løsninger på de virkelige sociale problemer baseret på erfaringer og forskning er:

- **Gør skoler og institutioner i udsatte boligområder til model skoler med masse af ressourcer.**

- **Byg varieret og spændende i stedet for det grå og triste beton.**

- **Afskaf karakerræset i skolerne – giv plads til mennesker og mere forskellighed.**

- **Sørg for et rummeligt arbejdsmarked – alle skal have ret til et job som de kan udvikle sig i.**

- **Afskaf fattigdomsydelserne – ingen kan udvikle sig eller trives i fattigdom.**

- **Skaf praktikpladser til alle – så unge kan gøre deres uddannelse færdig..**

- **Dyrk mangfoldighed og multikultur som modvægt til racisme.**

Der er brug for at bygge modstand mod regeringsforslaget overalt i landet, og specielt i de berørte boligområder. Alle må afvise denne diskriminerende og vildledende forsøg på at udskamme og brændemærke bestemte befolkningsgrupper. Bekæmp fattigdom, ikke de fattige.

Integrationsministeriet laver årlige medborgerskabs undersøgelser. Den seneste er fra 2017 og viser, at der faktisk er en større andel af indvandrere og efterkommere af indvandrere end "danskere", der går ind for traditionelle ligheds- og frihedsrettigheder.

På spørgsmålet, om man mener, at folk i Danmark skal have samme rettigheder, uanset hvilken religion de tilhører, er:

- 63 procent af danskerne helt enige

- 84 procent indvandrere er helt enige

- 92 procent af efterkommere af indvandrere er helt enige

På spørgsmålet, om man mener, at folk i Danmark skal have samme rettigheder uanset politisk overbevisning, er:

- 71 procent af danskerne helt enige

- 81 procent af indvandrere er helt enige

- 88 procent af efterkommere af indvandrere er helt enige

Kilde: Medborgerskab 2017, Udlændinge- og integrationsministeriet

Mjølnerparken, ministerbiler og modstand

Af Jesper Juul Mikkelsen

Klokken var 11.00 på en kold 1.marts i Mjølnerparken på Nørrebro. Omkring 100 demonstranter var mødt op for at støtte de lokale beboere som ville bruge deres demokratiske ret til at forsamle og ytre sig. Et massivt politiofbud og PET agenter cirkulerede i hele området, mens de ventede på regeringens ministre.

Så kom ministerbilerne trillende ind i boligområdet. Demonstranterne råbte det slogan som var mest samlende, nemlig: "Lighed for loven", "Lighed for loven".

Opsøger bevidst konfrontation

Statsminister Lars Løkke og Integrationsminister Inger Støjberg havde besluttet at de ville forsøge at få nogle gode billeder ud af deres presstunt i boligområdet. De gik begge målrettet frem mod demonstranterne. Lars Løkke for at fremtvinge et jovialt håndtryk fra nogle af mennesker han om lidt ville præsentere for en lang række stramninger og det lignede at Inger Støjberg ville forsøge at få en spytklat eller lignende i hovedet, som så ville komme til fylde dagens medie billede.

Kollektiv handling

Men demonstranterne gjorde det som politikerne hader mest, vi handlede kollektivt. Vi stod sammen, gav ikke hånd til Løkke og Støjbergs provokation blev blot mødt med endnu højere råb. Vi sluttede af med at råbe: "Ingen racister i vores gader" da det ligesom føltes meget passende. Dagens oplevelse fik efterfølgende Støjberg til at skrive på sin facebook at hun "aldrig havde kendt mage".

Politikerne kunne efterfølgende præsentere deres ghetto-udspil (aka. undergravelse af retsstaten og krigen mod de fattige).

Vi demonstranter kan ud fra dagens oplevelser kun opfordrer til at denne regerings ministre mødes med demonstrationer alle de steder hvor de stikker deres grimme fjæs frem, for de kan nemlig ikke lide vores sammenhold og vores kollektive modstand.

Foto: Leif Jørgensen (Beskåret, CC BY-SA 3.0)

Regeringen snupper 12 milliarder kroner fra lejerne til ghettoplanen

Regeringens ghettoplan skal betales af lejerne i de almene boliger, da regeringen vil bruge 12 milliarder kroner fra Landsbyggefonden - midler, som lejerne har sparet op gennem deres husleje.

Af Anders Bæk Simonsen

Ifølge brancheorganisationen Danmarks Almene Boliger, der repræsenterer over 500 almene boligorganisationer, vil det betyde, at langt størstedelen af de almene boliger med f.eks. utætte vinduer, gamle køkkener eller badeværelser ikke vil blive renoveret. Midlerne i fonden skal i perioden 2018- 2026 udelukkende bruges på de af regeringen udpegede "ghettoområder". Det svarer til, at kun 12 % af lejerne i de almene boliger, der er så "heldige" at bo i "ghettoområderne", i denne periode kan få renoveret deres boliger; de resterende 88 % må undvære. Tyveriet af lejernes penge til regeringens ghettoplan udstiller tydeligt virkeligheden bag regeringens "gode intentioner" om at hjælpe disse områder, når regningen tørres af på de fattigste lag af befolkningen.

TEMA: 1968

VI HAR STADIG EN VERDEN AT VINDE

Når man taler om et 50-års jubilæum for 1968, kan man vel egentlig ikke tale om et jubilæum for én enkeltstående historisk begivenhed.

Af Anna Wolf

At sige "ungdomsoprøret" betoner kun en del af sagen. Jubilæet, sådan som det er, er en fejring af og en refleksion over en utroligt politisk ladet tid. En tid, hvor troen på og kampen for en anden og bedre verden stod stærkt. De, der oplevede den, ser nogle gange tilbage med længsel; mange af os, der gik glip af den, læser om den med begejstring og fascination.

1968 er et vigtigt år. Det blev kulminationen på de politiske og modkulturelle strømninger, der ulmede op gennem 1960'ernes ekspanderende forbrugersamfund. Det blev også startskuddet til mange kampe og græsrodsbevægelser i resten af det 20. århundrede, som var med til fundamentalt at forandre både samfundsinstitutioner og kulturelle og sociale omgangsformer. Selvom vi ikke fik den revolution, som mange kæmpede for, håbede på, og som fandtes i parolernes retorik.

Når vi fremhæver 1968, fremhæver vi "the fire last time" som socialisten Chris Harman udtrykker det. Ilden sidste gang var en politisk ild, en kreativ, kunstnerisk ild, en radikal kamp-ild og et meget positivt håb om grundlæggende

forandring.

Modstanden mod Vietnamkrigen var et vigtigt omdrejningspunkt. Den bevidstgjorde mange i vesten om de antiimperialistiske spørgsmål, som kunne forbindes med klassekampen. Arbejderkampen forbandt sig med de studerendes kamp på universiteterne; kvinders, afroamerikaneres og homoseksuelles kampe interagerede; kunst og politik mødtes på ny og udfordrede hinanden.

Ilden sidste gang er en fortsat inspiration til ilden næste gang – ilden nu. For socialister og alle, der kæmper for en bedre verden, er '68 både et tilbageblik og at skue fremad. Faglig kamp, studentpolitik, kamp mod undertrykkelse – vi har stadig en verden at vinde.

DEBAT OM 1968 I ODENSE, AARHUS OG KØBENHAVN

Magasinet Solidaritet og forlaget Modstand inviterer til debat om 1968. 1968-1975 var ikke først og fremmest et ungdomsoprør, selv om det også var det, men en massiv kapitalisme- og imperialismekritik. I maj 1968 startede oprøret i Frankrig med studenter, som ønskede bedre forhold på deres kollegium, men endte med generalstrejke. I 1968 trådte arbejderklassen, som ellers var erklæret død, frem på scenen og truede borgerskabets magt. Borgerrettighedsbevægelsen i USA udfordrede racisme og ændrede samfundet. Den moderne kvindebevægelse og det ny venstre blev skabt: Hverken Moskva eller Washington men international socialisme.

Kom og vær med i debatten om 1968!

Tirsdag d. 22. maj, Undomshuset, Nørregade 60, Odense kl. 19.00 med medvirken af Leif Søndergård, studenteraktivist fra 1968.

Onsdag d. 23. maj, Studenternes Hus, Århus, kl. 19.30

Torsdag d. 24. maj, Solidaritetshuset, Griffenfeldsgade 41, kl. 19.00 med medvirken af Lars Hutters, studenteraktivist fra 1968.

TEMA: 1968

OPRØRETS KUNST

"Kampen for den vietnamesiske revolutionære er en del af kampen for befrielsen af alle mennesker fra undertrykkelse og udbytning"

Af Anna Wolf

Politisk plakatkunst udgør en central del af den ikonografi, der efterlader et æstetisk aftryk af 1968 og tiden omkring det år. Mange billeder er let og øjeblikkeligt genkendelige for os i dag, ikoner for deres tid.

Som historiens første televiserede krig, udgjorde Vietnam-krigen, og USA's eskalerende militære involvering i den op gennem 60'erne, et centralt udgangs- og samlingspunkt for de politiske bevægelser, der kulminerede i '68. Antikrigs-mobiliseringen var også en antikolonialistisk mobilisering. Vestens befolkninger vågnede endelig op og stillede sig kritisk over for USA's imperialistiske udenrigspolitik efter år med kold krig og et indigneret, men ensidigt fokus på atomvåben.

Her ses en (øst)tysk indkaldelse til international Vietnam-konference og demonstration i Berlin fra begyndelsen af 1968. Kunststarten er typisk for de politiske plakater. Holdt i få, men stærke (røde) farver trækker plakaten på det 20. århundredes politiske propaganda-kunst.

Den har en klar funktion indbygget i sit udtryk: billedet taler om lidelse, men også om håb i samspil med budskabet, der vajer som en fane over hovedet på den vietnamesiske revolutionære. Uden faktisk at nævne den store synder, USA, kædes krigsmodstanden sammen med generel klassekamp mod udbytning.

En mere populærkulturel og "hjemlig" del af 1968 i billeder ses i Cirkeline, tegnet, skrevet og produceret af Hanne og Jannik Hastrup. De første afsnit blev sendt på DR i 1967 – de første i farve og dermed Cirkelines ikoniske røde kjole i '68.

Afsnittene, der typisk varer mellem 10 og 15 minutter, fortæller muntre, eventyrlige, drømmende og legende små historier, der tager sig god tid og er i børnehøjde.

Måske netop det, at serien er for børn og sendt til et bredt publikum, siger os noget om en tendens i tiden. Cirkeline og hendes musevenner er produkter af en ubegrænset, barnlig – og kunstnerisk – fantasi, der idealiseres. Når de møder alfer og fugle og også roma-mus (dengang "zigeunere"), handler det ofte om, at alle er lige, kan lære af hinanden og har meget til fælles på tværs – selvom de måske er mistroiske til at begynde med. Åbenhed, gæstfrihed og kreativitet er i højsædet – Cirkeline springer bogstaveligt talt ud af det flade, hvide papir, og herfra kan alting ske.

Mange har nok hørt om det notoriske, "bandlyste" Cirkeline-afsnit fra 1971. Cirkeline og vennerne havner i USA, møder en Black Panther-mus, der må leve i mørket på grund af samfundets racisme, og må med indianernes hjælp flygte fra politisoldater, der patruljerer gaderne. Her afløses den glade tegnestil midlertidigt af en sammenklipning af virkelige fotos, der dokumenterer den racistiske vold, som prægede USA under borgerrettighedskampen.

Foto: Virtual Vietnam archive

Følg med i Socialistisk Arbejderavis' temaserie om 1968 i de kommende udgaver.

Vi tager blandt andet fat i maj 1968 og eftervirkningen af dette vigtige år i moderne historie.

Stormagterne har forskanset sig i Syrien og er klar til at fortsætte krig

Oprøret i Syrien 2011 var en folkelig protest mod Assad-diktaturet. Det var samtidig en del af oprøret i hele den arabiske verden.

Af Lene Junker

Oprøret blev fra dag ét brutalt forsøgt slået ned af Assads-diktaturets politi og militær. Det blev derefter nødvendigt at forsvare oprøret gennem dannelsen af lokale forsvarsgrupper. Mange soldater deserterede og dannede Den Fri Syriske Hær. De omkringliggende lande og USA støttede med penge og våben, og oprøret udviklede sig til en borgerkrig, hvor Assad mistede kontrollen med store dele af Syrien.

Senere får Assad støtte af Iran og den libanesiske Hezbollah-milits. I 2014 vinder Islamisk Stat store landområder i Syrien og destabiliserer hele Irak.

USA, Storbritannien, Frankrig og Danmark indsætter igen soldater i Irak og senere også i Syrien. Det samme gør Rusland i 2015. Alle med den samme begrundelse, at bekæmpe terroristerne i form af Islamisk Stat. Men reelt er den syriske borgerkrig blevet en stedfortræderkrig, hvor

alle de regionale magter samt USA og Rusland, støtter forskellige parter i borgerkrigen for at forsvare deres egne interesser.

Ødelæggelse

Store dele af Syrien er ødelagt, mere end 300.000 er dræbt, ca. 6 millioner er flygtet, de fleste til nabolandene, og andre 6 millioner er flygtninge i deres eget land.

Lige nu angriber Tyrkiet de kurdiske områder i Syrien omkring byen Afrin. Støttet af USA har de syrisk-kurdiske YPG styrker både nedkæmpet Islamisk Stat og sikret sig kontrol over den nordlige del af Syrien.

Samtidig angriber Assad med russisk støtte nogle af oprørsstyrkernes sidste bastioner, nemlig byerne Ghouta og Idlib. Selvom FNs sikkerhedsråd har vedtaget en 30-dages humanitær våbenhvile, har det endnu ikke været muligt at komme igennem med nødhjælp eller sikre en evakuering af civile.

Tid til fred?

Efter at Assad har genvundet det meste af Syrien og Islamisk Stat er slået, så er det vel tid til fred i Syrien?

Tværtimod, den imperialistiske rivalisering tager nu en ny form. Fra stedfortræderkrig til direkte krig mellem regionale magter og stormagterne, som har forskanset sig i Syrien.

NATO-landene Tyrkiet og USA står på hver sin side i den kurdiske konflikt. Den sandsynlige udgang er, at USA lader kurderne i stikken. Det har de gjort før.

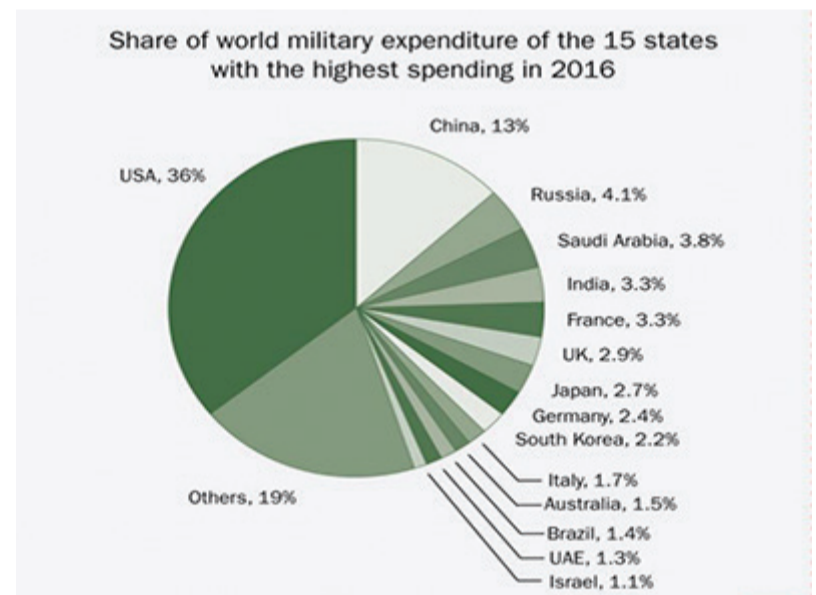
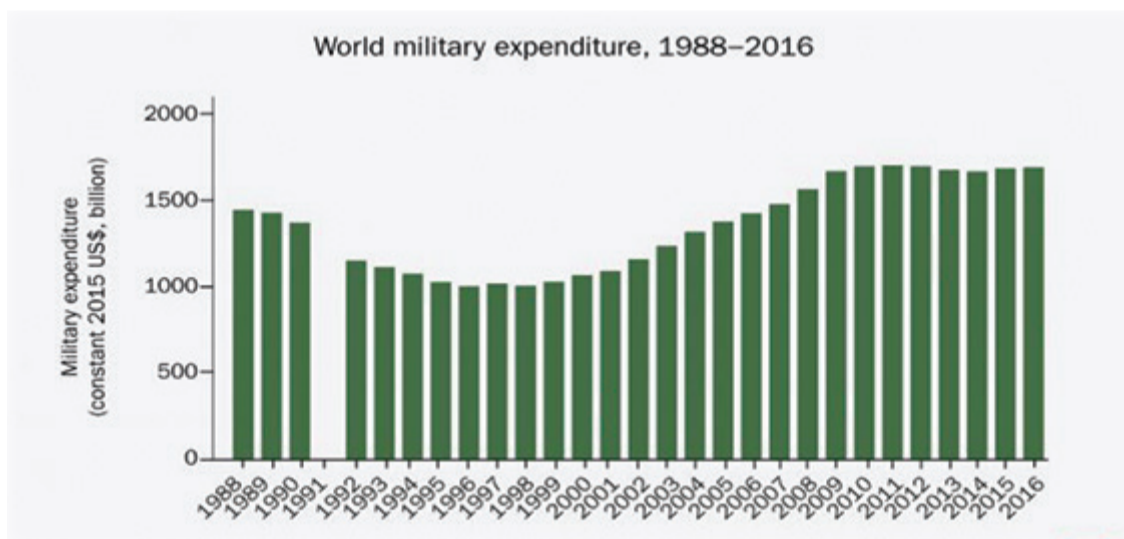
Iran har opbygget militære baser i Syrien, tæt på grænsen til Israel. Det har allerede ført til israelske bombeangreb i Syrien. Rusland har både en flådebase og en flybase i Syrien og USA har flere tusinde specialstyrker i det kurdiske område. Endelig har Tyrkiet taget kontrol over et område tæt på Afrin-provinsen.

Saudi Arabien, som bruger næsten lige så mange penge på militæret som Rusland, er løbende i konflikt med Iran.

Hele det syriske folk har betalt den højeste pris for at kæmpe for frihed, demokrati og social retfærdighed. Lige nu er de blot tilskuere til begivenhederne.

Håbet for Syrien og Mellemøsten er at holde liv i gløderne fra det arabiske forår og fortsætte kampen for frihed, demokrati og social retfærdighed.

Oprustning og militarisering skaber en mere utryg verden

Den årlige Sikkerhedskonference i München, som fandt sted i februar, foregik på et tidspunkt hvor "der aldrig før har været så mange internationale konflikter og udfordringer, som verdens ledere skal finde fredelige løsninger på"

Af Lene Junker

Udtalelsen kom fra Wolfgang Ischinger, formand for Sikkerhedskonferencen og medlem af SIPRI, Stockholm International Peace and Research Institute.

Sikkerhedskonferencen i München er det uofficielle mødested for verdens militære og politiske magthavere, ligesom Det Økonomiske Topmøde i Davos er det uofficielle mødested for verdens økonomiske og politiske magthavere.

En verden med mange konflikter

Konferencen i München viste en tydelig tendens til, at hvert land først og fremmest forsvare sine egne nationale interesser i de forskellige internationale konflikter. Således bevæger verden sig, fra en geopolitisk recession, hastigt mod en geopolitisk depression.

Nationalkonservative svar

Det er ikke længere sådan, at magthaverne har en stabil kontrol over egne lande og dermed er i stand til at indgå strategiske aftaler via f.eks. EU, FN og NATO. Samtidig styrkes nationalkonservative løsninger, ført an af Donald Trumps slogan: America First.

EU er i krise, splittet og ude af stand til at handle konstruktivt. Det er stadig Grækenland og Italien, som står alene med de mange flygtninge. FN appellerer til EU om at tage et større medansvar over for de mange flygtninge, men taler for døve ører. FN appellerede forgæves til at stoppe folkemordet på Rohingyaerne i Myanmar. Sidst har FN's sikkerhedsråd vedtaget en humanitær våbenhvile omkring den syriske by Ghouta, som ikke overholdes. NATO har udspillet sin rolle i Afghanistan og er splittet omkring krigen i Syrien, hvor USA og Tyrkiet er uenige om forholdet til kurderne.

Oprustning og militarisering

Efter Den Kolde Krigs afslutning og Sovjetunionens sammenbrud, faldt de samlede militæruddgifter i verden i en kort periode. Men fra 2001, hvor USA startede "Krigen mod Terror", der udløste langvarige krige i Afghanistan og Irak, er militæruddgifterne vokset støt.

USA brugte angrebet på World Trade Center 11. september som et påskud for at effektuere "Project for a New American Century". Det gik kort fortalt ud på at udnytte USA's altovervejende militære dominans til at fastholde sit økonomiske overherredømme, som var på tilbageslag i konkurrencen med både EU og Kina.

Det mislykkedes, og USA's rolle som verdens politibetjent blev kraftigt svækket. Efter den økonomiske krise i 2008 har verdens samlede militæruddgifter igen fået endnu en tand opad og beløber sig til 1700 mia. dollars om året.

Det er ikke nok at slippe af med en korrupt præsident

Den sydafrikanske præsident, Jacob Zuma er trådt tilbage.

Af Charlie Kimber

Han blev tvunget ud efter en større kamp, fordi parlamentet skulle debattere en mistillids-dagsorden til ham torsdag.

Forslaget blev oprindeligt stillet af Economic Freedom Fighters (EFF), som er vokset ved at være til venstre for ANC.

Dets forslag skulle ændres af det regerende parti, den afrikanske nationalkongres (ANC), så det bevarede "mistillids"-elementerne, men med en anden præambel (indledning; red.) og begrundelse.

Der var ikke forventet nogen modstand mod et sådant forslag, og Zuma ville være blevet ydmyget og stemt ud.

Men selv med dette hængende over hovedet gik Zuma ikke uden videre. Onsdag eftermiddag gav han et vredt tv-interview i et forsøg på at retfærdiggøre, at han nægtede at adlyde sit eget partis ordre om at træde tilbage. Først senere trådte han tilbage.

Korrupt

Den korrupte politiker havde efter sigende aftalt at træde tilbage i søndags. Zuma besluttede derefter at gå til modstand – og sagde skandaløst, at han ville have tre måneders varsel og garantier for sin fremtid.

Den følgende dag stemte et 13-timer langt møde i den nationale ledelse for den regerende afrikanske nationalkongres (ANC) med to tredjedele flertal for at kræve, at Zuma blev fjernet fra embedet.

På en pressekonference tirsdag sagde ANC's generalsekretær, Ace Magashule: "I sin visdom har ANC besluttet at trække præsident Zuma tilbage i overensstemmelse med ANC's vedtægter."

"Alle nødvendige parlamentariske processer, der følger af denne beslutning, vil nu ske."

Men den tidligere Zuma-tilhænger tilføjede også: "Da vi tog denne beslutning, tog vi ikke beslutningen, fordi Jacob

Zuma har gjort noget forkert."

Oppositionspartier kræver, at næste års valg rykkes frem. Det burde ske, og Zuma og alle hans sammenspiste venner burde fjernes fra offentlige embeder og tvinges til at betale tilbage, hvad de har plyndret, og retsforfølges for deres forbrydelser.

Der må ikke være amnestier.

Interesser

Zumas forbindelser til den superrige Gupta-familie ligger bag hans fald. Guptaerne har forretningsforbindelser med Zuma og hans familie, og en lang række vidner siger, at de havde indflydelse på lukrative statslige kontrakter og aftaler.

Intet af dette bekymrede virksomhederne og de rige. Det var først, da han begyndte at destabilisere økonomien, at de pludselig opdagede, at Zuma var en udplynder i ekstraordinær skala.

Da han fyrede finansminister Nhlamhla Nene i december 2015, og derved trak økonomien ind i yderligere kaos og forstyrrede indtjeningen, gik de store virksomheder til angreb på Zuma.

Parlamentet vil nu vælge en ny præsident. Det bliver næsten helt sikkert den tidligere formand for minearbejdernes fagforening – og derefter virksomhedsleder – Cyril Ramaphosa.

Ramaphosa var ikke-administrerende direktør for Lonmin, firmaet, der samarbejdede med politiet om at udføre drabene på strejkende arbejdere ved Marikana-minen i 2012.

Ramaphosa krævede "handling" mod de strejkende.

Dette understreger, at uanset Zuma's forbrydelser, og de er mange, går rædselskaben langt dybere end én mands korruption.

Zuma tiltrådte embedet i 2009, tilsyneladende som et venstre-alternativ til præsident Thabo Mbeki, som havde leveret nyliberalisme – sammenvævet med benægtelse af AIDS's hærgen.

Men Zuma holdt sig til den samme virksomheds-venlige politik – og forventede en kolossal betaling til gengæld.

Kapitalistiske politikker har ødelagt Sydafrika

Sejr

Afslutningen af apartheid i 1994 var en stor sejr, men den økonomiske magt i Sydafrika ligger stadig fast i hænderne på multinationale virksomheder, hvide chefer og et tyndt lag af meget rige sorte mennesker.

Bare at fjerne Zuma vil ikke gøre nogen forskel, medmindre der sker langt mere grundlæggende ændringer.

NUMSA, metalarbejdernes fagforening, tweetede i sidste uge:

"Intet har ændret sig i regeringspartiet. Den samme kultur af kammerateri og korruption fortsætter uformindsket. Ramaphosa har kun erstattet én gruppe af kapitalistiske udplyndrere med en anden."

ANC's krise er så dyb, at det sydafrikanske kommunistparti (SACP) i sidste weekend meddelte, at det ville stille op selvstændigt ved valget i 2019. Partiet har været en del af "trepartsalliancen" sammen med ANC og COSATU (det sydafrikanske LO; red.).

SACPs 1. vicegeneralsekretær, Solly Mapaila, sagde, at partiet nu ville være en del af det, han kaldte en "folkefront".

Men i denne uge har SACP også sagt, at der skal ske en "hurtig omstrukturering af Alliancen, principiel og programmatisk enhed for at sikre, at en omstruktureret ANC-ledet Alliance klart vinder valgene i 2019 og fremover." Det tyder på, at nogle minister-poster kan friste SACP væk fra sin uafhængige stilling.

Zumas fald er velkomment – men sydafrikanske arbejdere har brug for et fuldstændigt brud med politikken om at arbejde i alliance med de store virksomheder. Det kræver kamp og en ny socialistisk kraft.

Artiklen er oversat fra *Socialist Worker*, UK, nr. 2591, 15. februar 2018

Racister og svindlere slås om magten i Italien

Omkring 119 demonstrationer fandt sted i Italien i weekenden op til valget.

Af Simon Basketter

I Rom samledes tusindvis af mennesker for at vise modstand mod fascisme. Og i Milano protesterede tusinder mod en 20.000-stærk demonstration organiseret af partiet Lega Nord (Den Nordlige Liga).

Billionær-svindleren Silvio Berlusconi's parti, Forza Italia, og hans vigtigste allierede, Lega Nord's Matteo Salvini, har i valgkampen kappedes om, hvem der kunne love flest stramninger på udlændingeområdet.

Berlusconi arbejder på at danne en koalition med Ligaen og partiet Fratelli d'Italia (Italiens brødre), der har deres rødder i Mussolini's fascisme. Han fremstiller sig selv som en moderat konservativ, der vil kunne tæmme de mest ekstreme kræfter.

Han blev dømt for skattesvig i 2013 og kan ikke selv stille op til valget. Under valgkampen har Berlusconi sagt: "Vi må forhindre racisme i at tage rod, ved at udvise alle illegale indvandrere på en human måde og derved returnere en

følelse af sikkerhed til italienerne".

Racistisk vold

Migration blev det dominerende tema i valget, efter at en fascist gik amok i den italienske by Macerata og sårede seks afrikanere. Han havde et stearinlys med et billede af Mussolini på sig.

Omkring 20.000 mennesker samledes efterfølgende i protester, men volden fra højrefløjen er stigende. Da det viste sig, at galningen var en tidligere lokal valgkandidat i Ligaen, gav Salvini stigningen i migration skylden for hændelsen. Attilio Fontana, Ligaens kandidat til guvernør i Lombardiet, opfordrede til forsvar af den "hvide race".

Det ser ud til, at centrum-venstre partiet Partito Democratico Italiano, PDI, der har ledet en koalitionsregering siden 2013, kolliderer totalt ved valget. De blev valgt ind, fordi vælgerne modsatte sig nedskæringer og stramninger, som partiet så alligevel gennemførte.

Matteo Renzi, tidligere premierminister for PDI, søger at komme ind igen. Han gik af i 2016, efter at vælgerne afviste hans pro-business forandringer til forfatningen.

Konstitueret premierminister Paolo Gentiloni talte

ved de anti-racistiske protester i Rom. Samtidig blev der protesteret af tusindvis af arbejdsløse, metalarbejdere, ungdomsgrupper og boligaktivister. De er imod regeringens "reformer", der gør det lettere at afskedige arbejdere.

Korrupt anti-korruption

MoVimento 5 Stelle (Femstjernebevægelsen) kan blive det største parti i parlamentet, men har sagt, at de ikke vil indgå i en koalition. De har også brugt anti-migrant retorik. Partiet, der siger, at det er mod korruption, har måttet udvise 15 kandidater, enten fordi de var korrupte eller frimurere - eller begge dele.

For eksempel blev det opdaget, at en kandidat i Lazio havde optrådt i en video med en organiseret kriminel og kun betalte 50 kr. om måneden for sin lejlighed i et socialt boligbyggeri.

Alle partierne, undtagen Ligaen, har nedtonet deres anti-EU-retorik under valgkampen. Manglende handling og tillid til centrum-venstre har skabt mulighed for, at en slags anti-migrant-racisme vil vinde valget.

Artiklen er oversat fra *Socialistworker.co.uk*

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30’erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

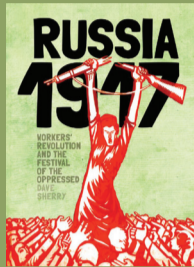
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

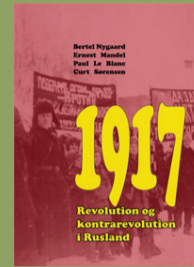
Modstand.org

Bøger til socialister og anti-kapitalister

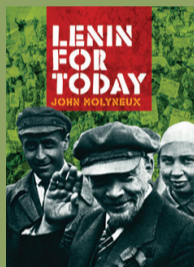
Russia 1917 – Workers Revolution and the festival of the oppressed.

Teoretisk tidsskrift for det britiske Socialist Workers Party. Kan læses online på isj.org.uk Af Dave Sherry. 140 kr.

1917: Revolution og Kontra-revolution i Rusland

Med bidrag af blandt andet Paul le Blanc, Ernest Mandel og Curt Sørensen. 100 kr.

Lenin for Today

Denne udgivelse på engelsk udfolder Lenins ideer om international revolution ført an af arbejderklassen.

Af John Molyneux
130 kr. – 412 sider

International Socialism 157

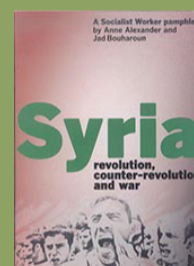
Teoretisk tidsskrift for det britiske Socialist Workers Party. Kan læses online på isj.org.uk 60 kr.

Åbn Grænserne - om flygtninge, indvandring og nødvendigheden af kampen mod racisme

Bogen fastholder et internationalistisk udsyn og et håb for fremtiden

Af Jesper Juul Mikkelsen
40 kr. - 86 sider

Syrien: revolution, kontrarevolution og krig

Pjecen giver den nødvendige kontekst uden forsøg på at forsimple de faktorer, som har ledt op til krisen.

Af Anne Alexander og Jad Bouharoun
40 kr. - 43 sider

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede. Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Studiekreds bliver holdt på Amager. For tilmelding og mere info kontakt Sabina, 2988 4273.

22/3: Filmforevisning: Påskestrejken i 1985
5/4: ISUgen der gik
12/4: Hvordan vindes storstrejken
19/4: ISUgen der gik
26/4: Socialisme for begyndere

Odense

Mødes hver tirsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

20/3: Nej til diskrimination og udskaaning af ghettoområder
27/3: Film: Påskestrejken
3/4: Socialisme for begyndere
10/4: Klima og kapitalisme
17/4: Socialisme for begyndere
24/4: Historien om 1. maj

IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Århus

Mødes hver anden tirsdag kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.

20/3: OK18 - har arbejderklassen fået nok?
3/4: Asylpolitik og Socialdemokratiets højreskred
17/4: Marxismen - en guide til handling
8/5: 1968-oprøret 50 år senere

Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvisInternationale
Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

Studerende giver Støjberg modstand

Studerende giver Støjberg modstand: "Hendes asylpolitik koster liv!"

Tirsdag den 20. februar var udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg inviteret til et samtaleinterview på Center for Sundhed og Samfund (CSS).

Af Nis Sørensen

Ministeren var inviteret til at snakke omkring de personlige konsekvenser, hendes politiske virke har haft. Under arrangementet rejste omkring 15 studerende sig op og afbrød ministeren med politiske budskaber omkring konsekvenserne af hendes racistiske grænsepolitik, som de selv udtrykker det i en pressemeddelelse.

Socialistisk Arbejderavis har talt med en af de studerende, som deltog i aktionen. Hun vil blive citeret som Emma Guldmann (hendes virkelige identitet er kendt af redaktionen).

Succesfuld aktion skaber debat

SAA: Hvad var formålet med jeres aktion?

Emma Guldmann: Vi ville gerne pege på at Støjbergs politik dræber mennesker. Fx forsøgte 120 afviste asylansøgere at tage deres eget liv i 2016. Støjbergs asylpolitik koster liv.

Derudover var vi uenige i præmissen for debatten med Inger Støjberg. Et debatarrangement med en minister bør handler om hendes politik og konsekvenserne heraf, ikke de personlige konsekvenser for hende.

Et andet formål med aktionen var at lave en demokratisk intervention på vores campus og derigennem inspirere andre til at blive politisk aktive. Vi vil gerne politisere rummet og de studerende på CSS. Der er generelt for meget fokus på form frem for kritik og protester.

SAA: Hvordan lykkedes aktionen?

Emma Guldmann: Protesten var en succes, fordi vi fik meget mere opmærksomhed, end vi havde regnet med. Vi har fået rigtige mange positive tilkendegivelser fra medstuderende og andre, bl.a. på Facebook hvor Fællesskab for Kritiske Antropologer lagde en solidaritetserklæring op, som er blevet delt mange gange og liket af over 400.

Folk siger til at os: "Endelig er der nogle som gør noget, og siger fra"

SAA: Flere, herunder Inger Støjberg, har kritiseret jeres aktion som udemokratisk. Hvordan forholder I jer til denne kritik?

Emma Guldmann: For os at se bliver spørgsmålet om ytringsfrihed vendt totalt på hovedet; Inger Støjberg har alle muligheder for at komme til orde døgnet rundt i den offentlige debat, men det har de asylansøgere, som hendes politik rammer, ikke.

Hendes politik er et angreb på menneskers værdighed og liv. Vi mener, at debatten er fordrejet, når vi bliver beskyldt for at være udemokratiske. Vi mener godt, at universitetet kan være et sted, hvor der er konflikt og modstand.

Politisering og modstand mod racisme

SAA: Hvad er næste skridt for jer?

Emma Guldmann: Vi har ikke planlagt en ny aktion, da vi ikke er en organiseret gruppe, men flere af os er aktive i andre netværk, hvor vi vil fortsætte kampen imod asylstramninger og racisme generelt.

For os er det rigtig vigtigt at politisere rummet på CSS, og når en kontroversiel minister som Støjberg sætter sine ben på vores campus, vil hun møde modstand. Den racistiske asyl- og indvandrerpolitik må ikke stå uimodsagt.

For en aktiv storstrejke

Der er tre faser i dramaet om de offentlige overenskomster. Vi er i den første fase. De offentlige arbejdsgivere har spillet hårdt ud.

Af Charlie Lywood

De vil ikke give sig på et eneste af de essentielle punkter for fagbevægelsen – løn, lærernes arbejdstid og den betalte frokost. Ingen indrømmelser, blot forhaling; og når fagbevægelsen spiller ud med strejkevarsel for 60.000, svarer de igen med 440.000, som skal lockoutes.

Det ligner unægteligt et forsøg på en gentagelse af drejebogen fra lærernes lockout i 2013. En kort, omfattende konflikt efterfulgt af et regeringsindgreb med Socialdemokraternes støtte. Men vi skal også huske, at de dengang faktisk ikke turde gribe ind før efter fire ugers lockout. Denne gang står de overfor 500.000, som vil være i konflikt.

Lokale netværk

Her i den første fase, op til begyndelsen af april, skal vi forberede os på en aktiv storkonflikt. Det er rigtig godt, at fagforeninger har indkaldt til landsdækkende tillidsmandsmøde i Fredericia den 22. marts. Det bliver formentlig stort. Det vil sende et signal til Løkke og Løhde, som fortæller, at vi står sammen, og at strejken er relativt populær i befolkningen som helhed.

Men der skal opbygges lokale netværk, hvis vi skal sikre, at storstrejken bliver inddragende og effektiv. Socialisters og fagligt aktives opgave må være at finde de andre, som vil noget, både på deres egne arbejdspladser og i lokalområder. Alle taler om situationen, så det vil være nemt at spotte de mest aktive og kampklare personer.

Specielt i København, men også i mange andre kommuner, har Velfærdsalliancen og senere Danmark for Velfærd bragt folk sammen om kampen mod nedskæringer på byplan og i enkelte fagforeninger på arbejdspladsplan, for eksempel LFS (Landsforeningen For Socialpædagoger) og KLF (Københavns Lærerforening). Det er et godt udgangspunkt for at

forberede en aktiv storkonflikt. I København har København for Velfærd indkaldt til et åbent tillidsmandsmøde for alle den 20. marts. Det vil være et sted, hvor diskussionen om en aktiv storkonflikt kan begyndes og udvikles.

Andre steder kan det være, at det er den lokale LO (Landsorganisation), som er udgangspunkt for at samle folk inden en konflikt. Andre steder kan det være de kendte fagligt aktive. Her kan den lokale Enhedsliste-afdeling være udgangspunkt, som det også var i de fleste Velfærdsalliance-demonstrationer i 2016/17.

Aktiv konflikt

Uanset, hvor initiativet for at samle på tværs kommer fra, skal man bruge udgangspunktet for at argumentere for en aktiv konflikt.

Disse åbne TR- eller fagligt aktive møder er meget vigtige for dannelsen af de netværk, som kan gøre, at vi ikke bare venter på, at den lokale fagforening eller de store forbund tager yderligere initiativer.

For selvom man har lavet en "solidaritetspagt", som formand for FOA Dennis Christensen kalder det, om de tre krav, har man fra fagtoppens side ikke regnet med så hårdnakket modstand fra de offentlige arbejdsgivere. Så længe de holder fast, står vi sammen med dem. Men hvis de vakler, må vi have vores egen styrke til at fortsætte kampen.

Vi kan lokalt i vores eget geografiske område forsøge at argumentere for bydelsmøder (specielt i København og de andre store byer) om, hvordan man kan forestille sig en aktiv konflikt. Hvor skal folk samles, når konflikten bryder ud? Hvilke arbejdspladser er berørte? Hvem er de centrale tillidsfolk rundt om? Godt nok har topforhandlerne et fællesskab, men folk på de forskellige lokale arbejdspladser kender jo ikke nødvendigvis hinanden. Det tager kun nogle få til at tage et initiativ, og så har man allerede gang i snakken om, hvordan man støtter hinanden og gør konflikten aktiv.

I den anden fase, efter konflikten bryder ud, og hvor mange mennesker bare er sendt hjem, skal konflikten

gøres til en massebevægelse, hvor hundrede tusinde af mennesker kan involveres. Fagforeninger kan indkalde til TR-møder på tværs af fag, som kan koordinere aktiviteterne. Der skal være fora, hvor folk hver dag kan deltage i demonstrationer; flyeruddeling uden for private arbejdspladser for at få opbakning; og evt. sympatikonflikter og i hvert fald demonstrationsdeltagelse fra sympatisører. Store medlemsmøder mindst en gang om ugen er vigtigt for at holde gryden i kog. De få skruebrækkere skal blokeres ud og de arbejdspladser, som ikke er lockoutet eller strejkeramt, kan man forsøge at få ud gennem blokader.

Regeringsindgreb?

Mange har den ide, at når regeringen griber ind, er alt tabt. Så går man bare tilbage på arbejde. Sure, men resignerede. Det er også den erfaring, vi har fra 2013.

Men vi ved fra tidligere højspændte situationer i klassekampens historie, fra 1945 over 1956 til den seneste i Påkestrejkerne i 1985, at vreden kan være så stor, at folk fortsætter konflikten alligevel. I opinionsundersøgelser fra 2007 op til den sidste storkonflikt i 2008 mente et flertal af befolkningen, at selv efter tre ugers konflikt skulle regeringen lade være med at gribe ind. Forudsætningen for at kunne nå til det punkt er, at der under de to første faser er opbygget stærke nok netværk til at tage fælles initiativer. Her er det afgørende, at fagforeninger trods statsmagten og støtter de strejkende ved at åbne strejke kasser eller give lån.

Men hvis et regeringsindgreb helt skal tilbagevises, skal der også komme en reaktion fra den private sektor. Her er det afgørende argument, at staten sætter den fri forhandlingsret ud af kraft – endnu en gang. Kontakt til de lokale arbejdspladser, samt en diskussion om at inddrage resten af arbejderklassen allerede nu, kan gøre, at det bliver en realitet.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Dronningensgade 34, 1420 København K

www.socialister.dk

